

Egy HEARTSTOPPER -
Fülig beléd zúgtam -
Kisregény

THIS WINTER

AZ IDEI TÉL

 fine
selection

ALICE OSEMAN

This Az idei tél
Winter

Egy HEARTSTOPPER –
Fülig beléd zúgtam kisregény

Alice Oseman

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Alice Oseman magyarul megjelent könyvei

Solitaire – Pasziánsz

This Winter – Az idej tél

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 1.

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 2.

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 3.

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 4.

„– Ebből világos – tette hozzá Jane –, hogy Bingley
a télen már nem jön vissza.”

(Jane Austen: *Büszkeség és balítélet*¹)

---

¹ Szenczi Miklós fordítása.

Victoria Annabel Spring,
16 éves

Tori

Felébredek, két órával azután, hogy elaludtam. Úgy tűnik, minden évben egyre kevesebbet alszom karácsony éjszakáján, valószínűleg, mert az átlagos elalvási időm egyre későbbre toódik ki a meglehetősen aggasztó internetfüggőségem miatt. Talán végül teljesen leállok az alvással, és vámpírrá változom. Abban jó lennék.

De nem akarok az alvási szokásaim miatt panaszkodni, mert karácsony van, és ez az év egyetlen napja, amikor legalább megpróbálhatnék nem panaszkodni semmi miatt. Mondjuk, ez elég nehéz úgy, hogy a hétéves öcséd reggel hat órakor párnával csapkodja az arcodat. Valami olyasmit motyogok, hogy „neeeee”, és visszavonulok a paplanom alá, de ez nem akadályozza meg Olivert abban, hogy kövessen, letépje rólam a takarót, és az ágyamra másszon.

– Tori... – suttogja. – *Karácsony* van!

– Mm...

– Ébren vagy?

– Nem.

– De igen!

– Nem.

– Tori!

– Oliver... menj, ébreszd fel Charlie-t.

– Anya azt mondta, nem szabad – kezdi borzolgatni a hajam. – Toriiiiiiiiiii...

– Jaj! – Megfordulok, és kinyitom a szemem. Oliver teljesen a takaró alá bújt, engem néz, izgatottan ficáncol, és a haja úgy mered az égnek, akár a pitypang pihéi. Charlie és én hosszasan beszélgettünk arról, miként lehetséges, hogy Oliver a rokonunk, hiszen ő szó szerint a megtestesült vidámság, míg mi ketten szerencsétlenek és elcseppetek vagyunk. Arra a következtetésre jutottunk, hogy valószínűleg ő örökölte az összes boldogsággént.

Oliver egy karácsonyi üdvözlőlapot tart a kezében.

– Miért van nálad egy...?

Kinyitja, és a *We Wish You a Merry Christmas* egy gusztustalanul vidám verziója csendül fel közvetlenül a fülem mellett.

Felnyögök, és fél kézzel lelököm Olivert az ágyról. A padlóra gurul, és vihogásban tör ki.

– Annyira idegesítő... – mormolom, aztán felülök, és felkapcsolom az éjjeli lámpámat, mire Oliver felvisít: „Juhé!”. Mászkalni kezd a szobámban, ki-be nyitogatja az üdvözlőlapot, így az az első két hangot ismételgeti újra és újra.

A karácsony általában elmegy. Nyugis. Csendes. Apa Spring-, vagyis tavaszi karácsonynak hívja, ami szerinte nagyon humoros. Ébredés után kinyitjuk az ajándékainkat, aztán átjön a család karácsonyi ebédre, késő estig maradnak, és ennyi. Videójátékot játszom a tesóimmal és az unokatesóimmal, apa mindig berúg, a spanyol nagyapám (apa apja) vitatkozik az angol nagyapámmal (anya apja) – csodálatos, de igazán.

De az idei nem éppen egy átlagos karácsony.

A tizenöt éves öcsémnek, Charlie-nak étkezési zavara van. Anorexia. Régóta szenved ettől, de az utóbbi néhány hónap különösen rossz volt, és a stressz miatt októberben az önsértést is újrakezdte. Néhány hétig egy pszichiátriai osztályon volt, ahol kifejezetten étkezési zavarokkal küzdő tinédzsereket kezelnek, és ez határozottan segített, ám ettől a helyzet még mindig durva. Nyilvánvalóan.

Nem igazán hiszem, hogy volt oka annak, hogy ennyire megbetegedett. Az ilyesmi csak úgy megtörténik, mint a például a rák. Szóval nem az ő hibája. Tulajdonképpen, azt hiszem, valószínűleg az én hibám, hogy ennyire rossz lett a helyzet. Amikor észrevettem, hogy valami nincs rendben vele, nem szóltam a szüleimnek, és nem kérdeztem meg tőle sem, mi a baj. Nem beszéltem vele eleget. Nem tettem eleget.

De ez most nem az én érzéseimről szól. Nem is a szüleimről. A karácsony stresszes időszak az étkezési zavaros emberek számára, mivel az étel fontos része ennek az ünnepnek, és tudom, hogy Charlie szorong emiatt. Feszült volt egész héten, szinte mindennap összeveszett anyával, és a szobájába zárkózott.

Tehát a mai nap Charlie támogatásáról szól.

Felkapom a telefonom, figyelmen kívül hagyom az értesítéseket, és üzenetet küldök Beckynek, a legjobb barátomnak.

Tori Spring

(06:16) BOLDOG KARÁCSONY! Légy hálás, hogy nincsenek testvéreid! Fáradt vagyok. Oliver hozzám vágott egy párnát. Élvezd az alvást! Pá! xxxxxxxxxxxxxxx

Anya és apa azt mondta, hogy fél nyolcig nem kelthetjük fel őket. Most 6:17 van. Felkelek, széthúzom a függönyt, a világ még mindig sötét, csak az utcai lámpák adnak neki egy kis sárga színt. Visszadőlök az ágyba, és bekapcsolom a rádiót. Kivételesen valami nyugis kórusművet játszanak az *All I Want for Christmas Is You* helyett. Nagyon szép. Oliver a forgószékekben pörög, egy kórus a *Csendes éjt* énekel, a szemem újra lecsukódik, aztán Oliver mellettem ül az ágyban, a zenélő lap a padlón lévő ruhakupacon, 6:29, 6:42, 6:55 van... Oliver finoman húzkodja a hajam, arról fecseg, hogy milyen ajándékokat szeretne, és hogy a Télapó megette-e a kekszet, amit kint hagyunk neki, én pedig motyogok valamit, de nem tudom, mit, mert elszundítok...

És ekkor újra kinyílik a hálószobám ajtaja.

– Victoria?

Tizedszerre ébredek fel. Charlie az, éppen csak látszik a halvány fényben, ahogy az ajtóban áll egy tengerészkek Adidas pulcsiban és kockás pizsamanadrágban. Fáradtnak látszik, de mosolyog.

– Ébren vagy?

– Nem – mondom. – Testen kívüli élményem van. Ez csak a szellemem.

Charlie horkant egyet, és belép a szobámba. Oliverhez fordulok, aki elaludt a vállamon, és egy kicsit megbökdösöm a könyökömmel. Felriad, és meglátja Charlie-t.

– ITT VAN CHARLIE! – üvölti. Megrohamozza az ágyról, neki csapódik a lábának, és majdnem felborítja. Charlie felnevet, és felkapja Olivert, mintha kisbaba lenne. Naponta legalább egyszer ezt csinálja, amitől az öcsénk most is kuncogni kezd.

– Hú, nagyon éber vagy, nem igaz?

– Lemehetünk már a földszintre?

Charlie az ágyamhoz cipeli Olivert.

– Nem, anya fél nyolcat mondott.

– Grrrrrr... – Oliver tekergőzni kezd Charlie karjában, mellém pottyan, és azonnal a takaró alá fészkel magát, Charlie pedig leül mellé a fejtámlához.

– Huh! Az öcsök idegesítőek! – mondom, de én is vigyorgok. Öszszegömbölyödöm a paplan alatt. – Nem tudátok a saját ágyatokban maradni?

– Csak a munkánkat végezzük – mosolyog Charlie. – A Radio 4-et hallgatod? Mi ez a templomi zene?

– Nem hiszem, hogy ilyen kora reggel meg tudnék birkózni Mariah Carey-vel.

Charlie nevet.

– Én sem. – Akárcsak Olivernek, az ő haja is feláll elől. Lila kari-kák vannak a szeme alatt, én pedig már nem is emlékszem, hogyan néz ki nélkülük. Ettől eltekintve majdnem úgy néz ki, mint szokott a hosszú végtagjaival és a szelídségével.

– Csak két órát aludtam – mondom.

– Szintúgy – feleli, de azt hiszem, az alváshiánya oka más lehet, mint az enyém.

– Hány ajándékot ad a Téalpó az embernek, amikor hétéves? – kérdezi Oliver, feláll az ágyamon, és a paplanon tapos. Charlie és én nevetünk.

– Hetet – mondja Charlie határozottan. – Ugyanannyit, mint ahány éve élsz.

– Szóval... ha nyolcvanéves leszek, nyolcvan ajándékot fogok kapni?

Charlie mellkason böki Olivert, aki széles mosollyal dől hanyatt.

– Csak, ha jó voltál!

– Alig várom, hogy nyolcvanéves legyek! – mondja Oliver.

– Én is – feleli Charlie.

Jó, hogy mindannyian újra együtt vagyunk. Furcsa érzés volt, amikor csak én, Oliver, anya és apa voltunk. Oliver még túl fiatal ahhoz, hogy rendesen beszélgessek vele, és bár nem utálom a szüleimet, vagy ilyesmi, de nem is érzem úgy, hogy túl jóban lennék velük. Anyának szokása, hogy nem beszél semmi olyanról, ami akár csak egy kicsit is mély vagy érzelmes. Apa is ugyanilyen, de ő azzal kompenzálja, hogy állandóan a könyvekről magyaráz. Mind jól kijövünk egymással, de úgy érzem, soha nem beszélünk semmi fontosról.

Még mindig nem szeretnek beszélni Charlie étkezési zavaráról, még úgy sem, hogy most már megfelelő kezelést kap. Azt hittem, megváltoznak a dolgok; hogy talán elkezdünk beszélni az érzéseinkről és a többi dolgról.

De nem tesszük.

– El tudod képzelni, hogy *igazán* öreg legyél? – kérdezi Charlie öreges hangon, mire Oliver kuncogva felmászik hozzánk a fejtámlához. Charlie mosolya ragályos.

Barkochbát kezdenek játszani. A mai nap mindenkinek nehéz lesz, de gondolom, mindenkinek vannak nehéz napjai. Régebben azt hittem, a nehéz jobb, mint az unalmas, de most már jobban tudom. Az elmúlt hónapokban sok nehéz nap volt. Túl sok.

– Boldog karácsonyt! – mondja Charlie váratlanul. Oliver fölé hajol, és a fejét az enyémmek támasztja. Én is lehajlok egy kicsit, a fejemet a vállára hajtom. Szól a rádió. Azt hiszem, felkelt a nap, de lehet, hogy csak az utcai lámpák azok. Nem fogok az elmúlt hónapokra gondolni, Charlie-ra, rám és az összes szomorúságra. Mindent ki fogok zárni. Csak mára.

– Boldog karácsonyt! – mondom.

Próbálok nem visszaaludni megint, mégis megteszem, Oliver nevetése visszhangzik a fülemben.

Tíz perc múlva dél, és én meg Charlie még mindig pizsamában vagyunk, ülünk a kanapén, és a Mario Kart új kiadásával játszunk. Oliver egyik ajándéka volt, de őt éppen lefoglalja az a rengeteg játék traktor, amit kapott.

A szüleim egy új laptopot adtak nekem, Charlie-nak pedig egy új telefont – mindketten ezeket kértük. Ők nem igazán szoktak meglepetésajándékokat adni. És míg Charlie és én eddig nem igazán erőltettük meg magunkat az ajándékokkal, idén vettem neki egy Bluetooth hangszórót a hálószobájába, ő pedig nekem egy laptoptáskát, amin Wednesday Addams van. Azt hiszem, jobban ismerjük egymást, mint gondoltuk.

– Csak nekem tűnik úgy, vagy ez a verzió sokkal nehezebb, mint a régi? – kérdezem Charlie-tól.

Megpróbálja kikerülni Baby Mariót egy kanyarban, ám végül lehajt egy szikláról.

– Tényleg az. Régebben *igazán* jó voltam ebben.

Bowsert egyenesen nekivezetem egy fának, és visszakerülök az utolsó helyre.

– Szerinted ki kellene próbálnunk a Rainbow Roadot?

– Nem t’om. Nem hiszem, hogy az önbecsülésem elviselné azt a csapást.

– Húha...

Felhorkant.

– Túl ismerős?

Elvagyorodom.

– Talán.

– Srácok? – Anya betéved a szobába. A karácsonyi ruhája van rajta – egy lila cucc, ami tulajdonképpen egész szép –, és a haja göndör. Mindig szépen kiöltöztet minket karácsonykor, mintha valami mást is csinálnánk azon kívül, hogy tizenkét órán át a kanapén fetrengünk. Felvonja a szemöldökét a látványunkra. – Lassan felöltöztök?

Charlie nem mond semmit, így én szólalok meg:

– Aha, egy perc.

– Ne tartson sokáig! Fél órán belül érkeznek a többiek.

– Oké, csak befejezzük ezt a szintet.

Anya kimegy. Charlie-ra pillantok, de ő még mindig a képernyőt bámulja. Nem hiszem, hogy ma összevesztek volna, de érzem, hogy készülöben van egy vita. És őszinte leszek, anya egy icipicit bosszant engem. Nagyon harapós Charlie-val, amióta hazajött a kórházból, és ez senkinek sem segít. Ha csak finoman érdeklődne nála – például megkérdezné, hogy érzi magát ma –, talán Charlie is szívesen megnyílna neki.

– Minden rendben a mai nappal kapcsolatban? – kérdezem. Nem akarom felhozni a karácsonyi ebédet. Charlie és apa készítettek egy étkezési tervet, így Charlie felkészültnek érezheti magát, de azt olvastam a neten, hogy ha állandóan az ételekről és az evésről beszélünk vele, attól csak rosszabbul érzi magát.

– Jól vagyok – feleli. Azt hiszem, talán nem kéne erről beszélnünk.

Elérünk a szint végére, és akkor azt mondom:

– Meg kell csinálnunk a Rainbow Roadot, mielőtt átöltözzünk!

– Komolyan? Úgy véled, hogy el tudod viselni azt a totális felsülést?

– Sosem tudhatod. Megeshet, hogy jó leszek benne.

Charlie kiröhög.

– Majd meglátjuk.

Végül felveszem az egyetlen szoknyámat, amim van – amúgy szürke –, egy galléros inggel és pulcsival. Ritkán öltözöm ki, lévén, én vagyok a legantiszociálisabb ember, akit valaha is a hátán hordott a föld, úgyhogy megragadom az alkalmat, hogy kifésüljem a hajam. Valószínűleg ez az első alkalom az ünnepek alatt, hogy ezt megteszem. Tíz pont nekem.

Érkeznek a családtagok, Charlie és én vagyunk a „fogadóbizottság”, ami több ölelkezéssel jár, mint szeretném. Elsőként nagyfi és nagypapa jön meg. Nagypapa zsörtölődik valamin az autójával kapcsolatosan, nagyfi pedig bocsánatkérő pillantást vet ránk. Aztán megérkeznek a spanyol nagyszüleink, akik múlt héten érkeztek Mojácarból, és Ant bácsi családjánál szálltak meg. Charlie elég elcseszett beszélgetést folytat spanyolul abuelóval, miközben nan hosszan síránkozik azon, hogy nyáron levágattam a hajam nagy részét.

Velük érkezett apa bátyja és a családja: Ant bácsi és Jules néni, valamint a három unokatesónk. Clara húszéves állatorvostan-hallgató, Esther korombeli és Rosanna tizenkét éves, és úgy tűnik, sosem fogja be a száját. Aztán itt van anya nővére, Wendy néni, több idősebb rokon, akikről még mindig nem tudom, hogy pontosan milyen rokonságban állunk, apa húga, Sofia és az ő férje, Omar,

valamint az újszülött kisfiuk. Eléggé tele van a ház. Remélhetőleg később egy kicsit fel tudok osonni a szobámba egy kis szünetre.

Évente néhány alkalomnál többször nem látjuk az unokatestvéreinket, de az elmúlt évek során világossá vált számomra, hogy nagyon különböznek Charlie-tól és tőlem. Főképp, mert úgy tűnik, hogy ők állandóan barátságosak és szórakoztatóak.

– Charlie, kedvesem! – mondja Clara a gyerekasztal túloldaláról, valamikor a karácsonyi ebéd alatt. Clara tökéletesen néz ki bármiben, amit visel, és megengedték neki, hogy farmerben vegyen részt a karácsonyi ünnepségen, ami eléggé bosszant. Rámutat egy villával Charlie-ra, aki a balomon ül. – Mindent el kell mondanod nekünk az új pasidról!

Esther felélénkül, és Charlie-ra bámul a szemüvegén keresztül. Esther általában nem beszél velünk olyan sokat, mint Clara és Rosanna, de amennyire a Twitteréből meg tudom állapítani, van rá esély, hogy nem heteró, és azért érdeklődik mindig Charlie szerelmi élete iránt, mivel ő az egyetlen nyíltan meleg ember az egész családjukban.

Charlie mocomorog a székén. Fekete farmert visel, és még mindig a tengerészkek Adidas pulóvert, amiről hirtelen beugrik, hogy Nické. Azt hiszem, azért választotta az ő ruháját, hogy szándékosan idegesítse anyát. Clara határozottan bekap egy falat krumplit.

– Mi a neve?

– Nick. – Van egy kis tétovázás Charlie hangjában. Valószínűleg nem számított inkvizícióra az ebéddel kapcsolatos egyéb problémái mellett.

– Mióta jártok együtt?

– Hát... nyolc hónapja.

– Ó! Akkor nem éppen új! – nevet Clara.

Charlie a melegítőfelsője ujját babrálja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hát nem... Haha...

Clara nyilvánvalóan nem vette észre, hogy kellemetlen helyzetbe hozza Charlie-t. Charlie folyton arrafelé pillant, ahol nagyi és nagy-papa ülnek, hogy megbizonyosodjon róla, nem hallatszik semmi oda az asztalunktól. Charlie egyelőre nem akar előbújni nekik, mert úgy gondoljuk, talán egy kicsit homofóbok. Sok idős ember az, sajnos.

– És az iskolában találkozotok, ugye?

Azt kívánom, Clara fogja már be. Ez nem az ő kibaszott dolga!

– Igen. – Charlie kikényszerít magából egy nevetést. – Ant bácsi mondta el nektek ezt az egészet, vagy...?

– Ó, istenem, igen, tudod, hogy milyen!

Esther óvatosan figyeli Charlie-t. Rosanna megpróbálja befogni Oliver haját, a kisöcsém legnagyobb bosszúságára.

Clara folytatja:

– Holnap *mindenképpen* el kéne hoznod hozzánk.

Esther elkapja a nővére tekintetét, és elvigyorodik.

– Ó, istenem, igen!

Minden évben elmegyünk hozzájuk karácsony másnapján, és a barátok és barátnők mindig szívesen látott vendégek. Nem mintha én vagy Charlie valaha is elhoztunk volna valakit, mivel ő csak áprilisban kezdett randizni Nickkel, én pedig a legtöbb embert nem szeretem.

Charlie kínosan mosolyog.

– Ó, azt hiszem, holnap a családjával csinál valamit.

Clara lebiggyeszi az ajkát.

– De nagy kár! – És aztán szúrós tekintete rám szegeződik. – Mi a helyzet veled, Tori? Valami kedves férfi az életedben?

Leküzdöm a késztetést, hogy hisztérikusán felnevessek.

– Öhm. Nem. Haha. Nem.